

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: JUDr. F. Š.
bytem

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. 116 ze dne 12. 9. 2016, č. j. KUZL 56939/2016,
sp. zn. KUSP 56939/2016 ŽPZE-RH

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. 116, č.j. KUZL 56939/2016, sp. zn.

KUSP 56939/2016 ŽPZE-RH (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru stavebního řádu a životního prostředí ze dne 27. 7. 2016, č. j. MUUH-SŽP/4578/2016/MichP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta za přestupek podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. g) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), neboť žalobce porušil ustanovení § 30 odst. 8 téhož zákona tím, že dne 27. 5. 2016 ve 14:50 hod. jako řidič osobního vozidla, reg. značky, bez povolení vydaného společností Slovácké vodárny a kanalizace, a.s. vjel do ochranného pásma II. stupně vodního zdroje Ostrožská Nová Ves v terénu řádně označeném výstražnými tabulemi upozorňujícími na ochranné pásmo a na zákaz vjezdu motorových vozidel, a to v obci Ostrožská Nová Ves, po cestě z ulice Chylické ve směru k Ostrožským jezerům, kde byl za vodním tokem Petříkovec na pozemku p. č. v k.ú. Chylice zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, Dopravního inspektorátu Uherské Hradiště. Zákaz vjíždět motorovými vozidly, mimo vozidel s povolením vydaným správcem vodního zdroje, je stanoveno v rozhodnutí o změně ochranného pásma vydaného Městským úřadem Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006, č.j. ŽP 22473/2006/Č, ve znění rozhodnutí o odvolání Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 8. 11. 2006, č. j. KUZL 68315/2006 (dále také „opatření obecné povahy“).
3. Žalobci byla za spáchání tohoto přestupku uložena pokuta ve výši 3000 Kč a povinnost k úhradě náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.
4. Napadeným rozhodnutím byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí doplněna forma zavinění, a to, že žalobce se dopustil přestupku „úmyslně ve smyslu ust. § 4 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona.“ Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Napadené rozhodnutí

5. V napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel ze skutkového stavu zjištěného prvostupňovým orgánem. Žalovaný uvedl, že v rámci přestupkového řízení nedochází k přezkoumání právních aktů, na základě kterých je rozhodováno (pravomocné rozhodnutí o zřízení ochranného pásma), neboť jsou pro správní orgány závazné. Není podstatné, zda se jedná o rozhodnutí staršího data. Stejně tak není podstatné, zda jinak dochází k porušování předmětného opatření obecné povahy, neboť je posuzováno pouze jednání žalobce.
6. Žalovaný dále zdůraznil, že ochrana životního prostředí a přírodních zdrojů je veřejným a ústavněprávně chráněným zájmem, který stojí nad zájmem jednotlivce. Vodní zákon stanovuje, že stanovení ochranných pásem je vždy veřejným zájmem. Ochranné pásmo slouží k ochraně vydatnosti, jakosti a zdravotní nezávadnosti podzemních a povrchových vod, které slouží k zásobě obyvatelstva pitnou vodou. Z toho vyplývá riziko a závažnost případných dopadů při znečištění. Námitku, že v daném případě zcela absentuje naplnění materiální stránky údajného přestupku, je tedy nutno odmítnout.

7. Podle žalovaného vjezdem motorového vozidla dochází přinejmenším k riziku znečištění vodního zdroje. Odstraněním zákazu by se počet vozidel a související riziko znečištění přirozeně navýšilo. Kromě toho ve výjimečných případech lze požádat o výjimku (povolení vjezdu) správce vodního zdroje, které vydávají Slovácké vodárny a kanalizace, a.s. na základě rozhodnutí o zřízení ochranného pásma vodního zdroje ve spolupráci s dotčenými subjekty. Vydávání těchto povolenek není upraveno zákonem, a tudíž je není třeba udělovat ve správním řízení. Žalobce však pravidla vymezená v ochranném pásmu vodního zdroje ignoroval a o vyřízení povolenky se ani nepokusil.
8. K namítanému porušení pravidel pro umístění dopravního značení žalovaný poukázal na to, že s žalobcem bylo vedeno pouze řízení o spáchání přestupku v režimu vodního zákona, když nerespektoval vyznačení ochranného pásma II. stupně a souvisejícího zákazu vjezdu motorových vozidel. Nebyl tedy postihován za porušení dopravní značky B11, protože tak není podstatné, zda byla umístěna v souladu se zákonem či nikoliv (tvrzená absence souhlasu silničního úřadu).
9. Žalovaný bazíroval na tom, že je posuzováno pouze protiprávní jednání žalobce. Pokud ten namítá nepostihování ostatních přestupků, může podat podnět k příslušnému orgánu za účelem jejich prošetření. Pokud se jedná o námitku přípustnosti používání motorových sekaček na území regulovaném opatřením obecné povahy, je důvodem skutečnost, že jsou na rozdíl od vozidla nezbytné k obhospodařování soukromých pozemků v dotčeném území. Představují tak únosné zatížení a potlačení veřejného zájmu ve prospěch obhospodařování pozemků.
10. Žalobce neuvádí, jaké významné okolnosti byly dány, aby dle odkazované judikatury NSS (sp. zn. 5 As 104/2008) došlo k vyloučení potřebné míry společenské škodlivosti. Nebyly zjištěny ani správními orgány v přestupkovém řízení.
11. Žalovaný svou úvahu uzavřel tím, že žalobce vjel motorovým vozidlem do ochranného pásma II. stupně vodního zdroje, a proto se dopustil jednání, které bylo kvalifikováno jako přestupek podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 30 odst. 8 vodního zákona. Tímto jednáním podle žalovaného naplnil jak formální tak i materiální znaky přestupku, které spočívají v ohrožení nezávadnosti vodního zdroje.

III. Žaloba

12. Žalobce opřel žalobní argumentaci o zpochybnění existence materiálního znaku svého přestupkového jednání. Podle jeho názoru zákazy obsažené v rozhodnutí o zřízení ochranného pásma (dále jen „OOP“) nesplňují požadavek dle § 30 odst. 8 vodního zákona, tedy ochranu vydatnosti, jakosti nebo zdravotní nezávadnosti vodního zdroje. Jejich stanovení je nepřiměřené.
13. Dále žalobce tvrdil, že k porušování zákazů dochází již mnoho let (vodní sporty, rekreace, koupání psů atd.) a nemělo to žádné negativní následky ve vztahu k ochraně vodního zdroje. Není tak naplněn účel opatření obecné povahy.

14. Porušení opatření obecné povahy nelze automaticky považovat za naplnění materiální stránky přestupku. Je třeba vždy zohlednit konkrétní okolnosti případu a nedělat paušální závěry, že je porušení zákazu vjezdu motorových vozidel závažnější, než například koupání zvířat.
15. Žalobce je přesvědčen, že postihování pouze porušení zákazu vjezdu motorových vozidel je šikanózní. Musí být prokázán následek přestupkového jednání (tzn. ohrožení či porušení chráněného zájmu).
16. Žalobce nemohl vjezdem vozidla ohrozit kvalitu vodního zdroje, protože se nachází ve větší vzdálenosti od místa přestupku a je od něj oddělen jinou vodní plochou a zemním předělem.
17. Spolu se žalobou proti napadenému rozhodnutí žalobce rovněž navrhl zrušení části předmětného opatření obecné povahy (tzn. incidenční přezkum opatření obecné povahy). V tomto návrhu žalobce mj. uvedl, že byl nucen při nečinnosti vodoprávního úřadu v zájmu dosažení právně nezávadného stavu podstoupit úmyslné porušení zákazu, který je diskriminační a neodpovídá požadavkům zákona.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že ji považuje za nedůvodnou, a navrhl její zamítnutí. Žalobce porušení stanoveného zákazu nepopírá, ale pouze namítá, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku.
19. Podle žalovaného je důvodem zákazů v OOP ochrana vydatnosti, kvality a zdravotní nezávadnosti vodního zdroje, což platí také v případě zákazu vjezdu motorových vozidel (zejm. riziko úniku provozních kapalin a jejich průsaku – znečištění vodního zdroje). Obecně se tedy ze strany žalobce jednalo o ohrožení právem chráněného zájmu.
20. Pokud by byl zákaz vjezdu motorových vozidel zrušen, pak by se v oblasti přirozeně pohybovalo více vozidel a narostlo by také riziko znečištění. Omezení vlastnických práv fyzických osob v daném místě je tak přiměřené ochraně veřejného zájmu. Mohou navíc požádat o udělení výjimky od správce vodního zdroje (Slovenské vodárny a kanalizace a.s.). Žalobce na místo toho stanovený zákaz úmyslně porušil.
21. K námitce, že správní orgány postihují jen porušování zákazu vjezdu motorovými vozidly do ochranného pásma vodního zdroje, žalovaný uvedl, že správní orgán je povinen každý přestupek projednat z úřední povinnosti.
22. Žalobce naplnil materiální stránku přestupku tím, že porušil zákonem stanovenou povinnost a ohrozil jakost a zdravotní nezávadnost vodního zdroje.

V. Replika žalobce

23. Podle názoru žalobce se žalovaný svou argumentací dostává do rozporu s realitou, kdy po desetiletí trvání tohoto zákazu nikdy k úniku provozních kapalin z vozidla nedošlo a nemohlo tedy dojít ani ke znečištění vodního zdroje, který se nachází více než kilometr od místa údajného přestupku a samočistící schopnost porostu v této

- vzdálenosti zajišťuje nemožnost ohrožení vodního zdroje únikem provozních kapalin.
24. Doposud nebyl zjištěn jediný případ takového ohrožení či znečištění vodního zdroje, ačkoliv se mj. pohybovaly v prostoru ochranného pásma II. stupně těžké motorové mechanismy (bagry, nákladní automobily a dokonce plavidla – remorkery), u nichž tvrzené riziko úniku provozních kapalin bylo mnohonásobně vyšší, než u osobních motorových vozidel procházejících pravidelnými technickými kontrolami, bez jejichž nezávadnosti nesmí být tato motorová vozidla na pozemních komunikacích vůbec provozována.
 25. Stanovený zákaz není přiměřený ve vztahu k ochraně vlastnického práva majitelů pozemků. Žalobce znovu zopakoval, že správní orgány sankcionovaly doposud pouze zákaz vjezdu, a nikoliv další zákazy stanovené předmětným opatřením obecné povahy.
 26. Správní orgány nezjišťovaly, zda porušením zákazu reálně došlo ke znečištění či alespoň ohrožení vodního zdroje, což mělo být předmětem dokazování ve správním řízení. Žalobce opětovně poukázal na absenci materiálního znaku přestupkového jednání a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.
 27. Závěrem poukázal na to, že o povolení k vjezdu na svůj pozemek požádal, avšak sdělením správce vodního zdroje ze dne 27. 4. 2015 mu nebylo vyhověno.

V. Řízení před krajským soudem

28. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
29. Krajský soud nejprve usnesením ze dne 10. 11. 2016, č. j. 33 A 114/2016-15, vyloučil k samostatnému projednání tu část žaloby, která je svým obsahem návrhem na přezkum předmětného opatření obecné povahy. Tento návrh byl projednán samostatně a bylo o něm rozhodnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 6. 2. 2017, č.j. 65 A 4/2016 -320, které nabylo právní moci dne 6. 3. 2017 a nebyla proti němu podána kasační stížnost. Tímto usnesením byl návrh na přezkum opatření obecné povahy odmítnut.
30. Krajský soud dále usnesením ze dne 1. 12. 2016, č. j. 33 A 114/2016-24, které nabylo právní moci dne 5. 12. 2016, nepřiznal žalobě odkladný účinek.
31. Ve věci krajský soud nařídil **ústní jednání**, které se uskutečnilo dne 25. 9. 2018 za účasti žalobce a zástupkyně žalovaného.
32. Při jednání soud vyslechl přednesy procesních podání účastníků. Žalobce především zdůraznil, že se ohrazuje i proti změně provedené napadeným rozhodnutím, kdy byla do výroku prvostupňového rozhodnutí doplněna forma zavinění (úmysl), a dále má za to, že předmětné opatření obecné povahy bylo vydáno v rozporu se

- zmocněním obsaženým v § 30 odst. 8 vodního zákona. Dále shrnul svou argumentaci uvedenou v žalobě a v replice.
33. Zástupkyně žalovaného obsáhle shrnula genezi regulace v předmětné lokalitě tzv. Ostrožských jezer a vyjádřila se k namítaným skutečnostem. Především poukázala na to, že v lokalitě byly v 70. letech minulého století postaveny chaty na tzv. Rybářském poloostrově, z nichž některé byly povoleny, avšak mnoho staveb je tam umístěno nelegálně. Žalobce musel vědět, že porušuje veřejný zájem, pokud vjel do ochranného pásma bez povolenky vydané správcem vodního zdroje. K námitkám o faktické nemožnosti ohrožení vodního zdroje žalovaný uvedl, že v oblasti probíhá odběr vody z vodárenského jezera i z vrtů, ale také dochází k přečerpávání vody z tzv. těžebního jezera do vodárenského jezera. V současné době se uvažuje o možném rekreačním využití vody z těžebního jezera. Žalobce reagoval poukazem na to, že v oblasti by měla být více chráněna práva vlastníků nemovitostí a odlišen režim pro ostatní návštěvníky Ostrožských jezer.
34. Krajský soud dále shrnul obsah soudního a připojeného správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce byl zastaven policejní hlídkou, když porušil zákaz vjezdu všech motorových vozidel stanovený dopravní značkou B11 a dále zákaz vjezdu do ochranného pásma II. stupně vodního zdroje. Řidič nepředložil povolení k vjezdu do dané lokality, přičemž uvedl, že do místa vjel z důvodu údržby vlastního pozemku (úřední záznam ze dne 29. 5. 2016). Ve spisu je založena i fotodokumentace zachycující vozidlo žalobce a příjezdovou komunikaci s detailem informační cedule „*Vodní zdroj. Ochranné pásmo 2. Stupně. ZÁKAZ VJEZDU MOTOROVÝCH VOZIDEL. Slovácké vodárny a kanalizace, a.s.*“, jakož i dopravní značkou zákaz vjezdu všech motorových vozidel.
35. Ve správním spisu je dále založen protokol o ústním jednání ze dne 8. 7. 2016, z něhož vyplývá, že žalobce uvedl, že skutek není přestupkem, neboť je v rozporu se základními zásadami správního trestání. Přiznal, že vjel do ochranného pásma, protože potřeboval posekat svůj pozemek, přičemž poukázal na to, že není postihováno porušení jiných stanovených zákazů, což je diskriminační (např. koupání ve vodním zdroji, používání lodí atd.).
36. Žalobce dále předložil soudu tiskový výstup ze své e-mailové schránky (e-mailového klienta) obsahující odpověď správce vodního zdroje (pracovníka Slováckých vodáren a kanalizací, a.s. Ing. E. Č.) na jeho žádost o povolení k vjezdu ze dne 27. 4. 2015. Krajský soud přečetl obsah povolení k důkazu a v rámci vyjádření k tomuto důkazu žalovaný uvedl, že je mu známa praxe Slováckých vodáren a kanalizací, a.s., které standardně vlastníkům pozemků v předmětné lokalitě vydávají povolenku na max. 5 vjezdů za rok. Žalobce k provedenímu důkazu doplnil, že i když ze sdělení správce vodního zdroje vyplývá ochota k udělení povolenky na určitý počet vjezdů, žalobce již dále o povolenku nežádal, neboť mu ani max. možných pět vjezdů na pozemek nedostačuje k realizaci obhospodařování pozemku s tím, že potřebuje jezdit na svou chatku, která se na tomto pozemku nachází. Z vyjádření stran dále vyplynulo, že chatka stojí na pozemku žalobce nelegálně (nepovolená stavba), což se snaží žalobce zhojit v současné době v příslušných řízeních před stavebním úřadem.

37. Žalobce dále přednesl důkazní návrh na provedení důkazu listinou – rozhodnutím Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 25. 11. 2016 o povinnosti správce vodního zdroje předložit návrh na změnu opatření obecné povahy. Krajský soud tento důkazní návrh zamítl, neboť podle jeho názoru nemá přímou vazbu k přezkumu napadeného rozhodnutí, nýbrž pouze k eventuálnímu přezkumu samotného opatření obecné povahy z hlediska aktuálního vývoje v regulaci předmětné oblasti.
38. Zástupkyně žalovaného doplnila, že doposud nedošlo ke stížnostem vlastníků pozemků v oblasti ochranného pásma vodního zdroje, nicméně v těchto situacích by žalovaný vyžadoval od Slováckých vodáren a kanalizací, a.s. informace, jak jsou povolenky vydávány. Obecně však žalovaný žádnou kontrolu této praxe z úřední povinnosti nevykonává.
39. Žalobce dále navrhl, aby byla žalovanému uložena povinnost předložit doklad zpracovaný Slováckými vodárnami a kanalizacemi, a.s., k jehož předložení byl správce vodního zdroje vyzván zmíněným rozhodnutím Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 25. 11. 2016, a dále navrhl, aby žalovaný předložil seznam sankcí, které byly v posledních deseti letech uloženy za porušení jiných zákazů než zákazu vjezdu v předmětné oblasti. Zástupkyně žalovaného s uložením těchto povinností nesouhlasila. Krajský soud rozhodl o tom, že tyto důkazní návrhy se zamítají, neboť první důkazní návrh na uložení ediční povinnosti žalovanému se netýká přezkumu napadeného rozhodnutí, a druhý důkazní návrh nepovažuje za relevantní, neboť v předmětné věci byl aplikován pouze zákaz vjezdu motorových vozidel do předmětné oblasti, nikoliv ostatní zákazy, takže v tomto rozsahu nebylo opatření obecné povahy vůči žalobci aplikováno.
40. Po vyslechnutí konečných návrhů ve věci krajský soud odročil jednání za účelem vyhlášení rozsudku na den 27. 9. 2018. Tohoto dne byl za neúčasti stran a veřejnosti vyhlášen rozsudek způsobem podle § 49 odst. 11 věta druhá s. ř. s.

VI. Posouzení věci krajským soudem

41. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
42. Žaloba **není důvodná**.
43. Úvodem svého posouzení krajský soud uvádí, že je třeba vycházet v prvé řadě z toho, že incidenční návrh na přezkum zákonnosti opatření obecné povahy, které bylo v předmětné věci prvostupňovým orgánem i žalovaným aplikováno, byl samostatně projednán a bylo o něm rozhodnuto tak, že byl tímto soudem odmítnut (viz k tomu usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2017, č. j. 65 A 4/2016 - 320). Toto usnesení je pravomocné a nebylo ani podrobno kasačnímu přezkumu.
44. Krajský soud je povinen z označeného usnesení vycházet, což znamená, že v předmětném řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného již nemá místo přezkum samotného opatření obecné povahy v rozsahu stanovení zákazu vjezdu motorových vozidel do oblasti ochranného pásma II. stupně vodního zdroje

- Ostrožská jezera. Je třeba tedy chápat předmětné opatření obecné povahy jako zákonné a správné.
45. Mezi účastníky ani není sporné, že předmětné opatření obecné povahy stanovilo zákaz vjíždění motorových vozidel mimo vozidel s povolením vydaným správcem vodního zdroje, kterým žalobce v době spáchání přestupkového jednání nedisponoval.
46. Předmětem sporu není skutkový stav věci, neboť skutek se zcela nepochybně stal a spáchal jej žalobce, ale jeho právní hodnocení, v rámci něhož je předmětem sporu mezi účastníky otázka hodnocení materiálního znaku přestupkového jednání žalobce (tzn. společenské škodlivosti).
47. Jakkoliv to žalobce explicitně nenamítal, krajský soud se zabýval ex offio otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Je třeba říci, že napadené rozhodnutí ob stojí (ve spojení s argumentací obsaženou v rozhodnutí prvostupňovém) jak z hlediska srozumitelnosti, tak i z pohledu dostatečného zdůvodnění k odvolacím námitkám žalobce. Napadené rozhodnutí tedy netrpí žádnou z vad, pro něž by je krajský soud musel zrušit ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
48. Veškeré žalobní námitky se přímo či zprostředkovaně dotýkají otázky správnosti posouzení existence materiálního znaku přestupkového jednání žalobce (tzn. společenské škodlivosti). V tomto ohledu je odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí rovněž zcela přezkoumatelné. Je třeba podotknout, že společenská škodlivost (porušení nebo ohrožení chráněného zájmu) přestupkového jednání žalobce byla žalovaným i prvostupňovým orgánem velmi podrobně a přesvědčivě zdůvodněna.
49. Jak dovodila judikatura, kategorie správních deliktů je kategorií trestního práva v širším slova smyslu, tudíž se pro všechny správní delikty, nejen pro přestupky, uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 7 Afs 27/2008-46). K tomu, aby byl naplněn materiální znak přestupku, je podle uznávaného výkladu definice přestupku (§ 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, nyní § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů) třeba alespoň nepatrného stupně společenské škodlivosti přestupkového jednání. Materiální znak nemusí nutně spočívat v konkrétním reálném ohrožení tohoto společenského zájmu, ale postačí i ohrožení potenciální (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23).
50. Přestupkové jednání žalobce spočívalo v tom, že (vědomě a záměrně) vjel po pozemní komunikaci vedoucí do území regulovaného předmětným opatřením obecné povahy jako ochranného pásma vodního zdroje II. stupně, v němž platí zákaz vjezdu motorových vozidel, který byl navíc řádně zohledněn a vyznačen dopravním značením i výstražnými tabulemi. Tento zákaz stanovený předmětným opatřením obecné povahy zcela zřejmě a jasně sleduje veřejný zájem, aby nedocházelo ke znečištění vodního zdroje hrozícímu z emisí motorových vozidel,

ale také z možného úniku provozních kapalin (paliva, motorového či převodového oleje, chladicí kapaliny atd.) do půdy v ochranném pásmu a následně hrozícímu znečištění podzemní a povrchové vody. Tento zájem (vymezení de dicto v § 30 odst. 1 vodního zákona) je zcela racionální, logický a odůvodnitelný snahou zákonodárce o zachování čistoty vodních zdrojů využívaných jako zásobárny pitné vody pro obyvatelstvo.

51. Podle ustanovení § 30 odst. 8 zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona, *platí, že v ochranném pásmu I. a II. stupně je zakázáno provádět činnosti poškozující nebo ohrožující vydatnost, jakost nebo zdravotní nezávadnost vodního zdroje, jejichž rozsah je vymezen v opatření obecné povahy o stanovení nebo změně ochranného pásma*. Podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. g) vodního zákona platí, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že: **g) poruší zákaz podle § 30 odst. 7 nebo 8**. Podle ustanovení § 116 odst. 2 písm. a) vodního zákona platí, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle písmene a), g), m), n) nebo o).
52. Konstrukce skutkové podstaty tohoto přestupku založená na blanketním odkazu v § 30 odst. 8 vodního zákona na opatření obecné povahy vymezující zákazy činností v ochranném pásmu vodního zdroje se zakotvením sankční části normy v ustanovení § 116 odst. 1 písm. g) vodního zákona, je zcela zjevně založena nikoliv na zkoumání skutečně způsobených škodlivých následků porušení stanovených zákazů, ale na ohrožovacím principu (tzv. ohrožovací delikt). Reálné škodlivé následky, které v případě naplnění formálních znaků přestupkového jednání mohou či nemusejí nastat, ovšem nemají vliv na samotné naplnění či nenaplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Pokud žalobce argumentuje tím, že správní orgány měly zkoumat (faktický) účinek jeho jednání, pak krajský soud zdůrazňuje, že účinek zde není znakem skutkové podstaty a na vznik přestupkové odpovědnosti nemá vliv.
53. Zcela správně žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil ohrožovací charakter spáchaného přestupku a s jeho názorem, že porušení zákazu nemusí způsobit faktické škodlivé následky v podobě úniku provozních kapalin apod., nýbrž že postačuje riziko, že k tomuto následku může dojít, nelze než souhlasit. Pro otázku trestního postihu přestupkového jednání je tedy zcela irrelevantní, že podle žalobce nebyl zjištěn jediný případ takového znečištění vodního zdroje. I kdyby tomu tak bylo, k porušení zákonem chráněného zájmu zde dochází vznikem situace, která umožňuje, aby mohlo ke škodlivému následku vůbec dojít. Námitky žalobce jsou v tomto směru nedůvodné.
54. Krajský soud se dále zabýval námitkami žalobce směřujícími k rozlišení jeho postavení jako vlastníka pozemku nacházejícího se v ochranném pásmu vodního zdroje II. stupně a postavení ostatních osob, které v tomto území nemají žádná majetková práva a porušují stanovený zákaz vjezdu za účelem rekreace u Ostrožských jezer.
55. Vlastnické právo k pozemku v oblasti ochranného pásma vodního zdroje ještě neznamená, že by se žalobce mohl domáhat této okolnosti jako okolnosti vylučující protiprávnost jednání proti stanovenému zakazu vjezdu. Toto subjektivní právo (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) může být veřejnoprávně omezeno, přičemž se tak musí dít na základě principu přiměřenosti. Zjevně nepřiměřenou by

nepochybně byla regulace, která by zakazovala vstup vlastníkům pozemků do ochranného pásma zcela, příp. by stanovovala jiná omezení, která by z vlastnického práva činila pouze *nudum proprietas*.

56. Předmětný zákaz stanovený na základě zákona v opatření obecné povahy se však týká pouze vjezdu motorových vozidel do ochranného pásma vodního zdroje II. stupně, nikoliv samotného vstupu vlastníků na pozemek. Samotné opatření obecné povahy přitom umožňuje, aby byla vlastníkům pozemků udělena výjimka k povolenému vjezdu do území ochranného pásma vodního zdroje II. stupně vydaná správcem vodního zdroje. K tomu krajský soud uvádí, že obdobný princip (povolování výjimek ze zákazu) se užívá zcela běžně i u zákazového dopravního značení, účelových komunikací apod. Jelikož Slovácké vodárny a kanalizace, a.s. jsou určeným správcem vodního zdroje, přenesl na něj vodoprávní úřad své oprávnění k udělování výjimek.
57. Jak bylo oběma účastníky shodně v jejich podáních uvedeno a při jednání krajského soudu dne 25. 9. 2018 blíže vysvětleno, žalobce požádal o výjimku ze zákazu vjezdu, přičemž mu správce vodního zdroje Slovácké vodárny a kanalizace, a.s. odpověděl, že je možná výjimka v rozsahu max. pěti povolených vjezdů na rok. Jak žalobce sám při jednání soudu uvedl, po tomto sdělení již o udělení výjimky nepožádal.
58. Z uvedeného je podle krajského soudu patrné, že žalobce mohl uspokojit nejnutnější potřebu obhospodaření svého pozemku na základě výjimky, kterou mohl obdržet od správce vodního zdroje. Místo toho však žalobce postupoval protiprávně a porušil stanovený zákaz vjezdu do ochranného pásma vodního zdroje II. stupně. Deklarovaný účel vjezdu (sekání trávy na pozemku) by jistě saturovalo několik vjezdů za sezónu, případně umístění sekačky na travu v chatě na předmětném pozemku.
59. Prokázané okolnosti přestupkového jednání žalobce tedy nenasvědčují tomu, že by neměl jinou legální možnost, jak se v omezeném rozsahu – ale přece – dopravit motorovým vozidlem ke svému pozemku. Ze správního spisu nejsou patrné ani žádné další skutkové okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že žalobce měl k porušení zákazu vjezdu jinou omluvitelnou pohnutku či že by jednal v krajní nouzi či nutné obraně.
60. Krajský soud se tedy i v tomto ohledu ztotožňuje se závěry žalovaného, že přestupkové jednání žalobce bylo společensky škodlivé, neboť šlo o projev transparentního a úmyslného nerespektování stanoveného zákazu vjezdu motorových vozidel. Za této situace se pozdější argumentace žalobce uplatněná až při jednání soudu, že z jeho pohledu nešlo o úmyslné jednání, jeví zcela nevěrohodně a neodpovídá objektivní stránce přestupkové odpovědnosti. Naopak, případnou konstatací nepřítomnosti materiálního znaku přestupku by se jednalo o návod k porušování stanoveného zákazu vjezdu motorových vozidel i pro ostatní vlastníky pozemků v dané oblasti, což by bylo z hlediska zákonem chráněného zájmu krajně nežádoucí.
61. Pokud žalobce dále namítal, že správní orgány selektivně stíhají v přestupkovém řízení pouze uložený zákaz vjezdu motorových vozidel do ochranného pásma vodního zdroje II. stupně, pak k tomu krajský soud uvádí následující. V prvé řadě

z hlediska zachování principu předvídatelnosti vyjádřeného v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu je podstatné, zda postupuje správní orgán obdobně v obdobných věcech, a to tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly. Trestání porušení ostatních zákazů (zákaz umístování staveb, zákaz plavby, zákaz koupání...) stanovených předmětným opatřením obecné povahy tedy není z pohledu dodržení principu předvídatelnosti ve vztahu k případu žalobce relevantní.

62. Povinnost správního orgánu (vodoprávního úřadu) zahájit přestupkové řízení v případě, že se dozví o podezření z porušení některého ze stanovených zákazů, navíc nelze vykládat absolutně v tom smyslu, že v případě nestíhání některých porušení, o nichž může existovat i obecné povědomí mezi vlastníky tamějších nemovitostí či občany Ostrožské Nové Vsi, jde o diskriminaci vlastníků pozemků. Úspěšnost odhalování přestupkového chování a jeho stíhání nemůže být nikdy stoprocentní.
63. Krajskému soudu je navíc z jeho rozhodovací činnosti známo, že dochází v předmětné oblasti Ostrožských jezer k sankcionování jak zákazu vjezdu (kromě případu žalobce kupř. viz rozsudek ze dne 23. 4. 2018, č. j. 33 A 74/2016-33), tak i ostatních zákazů, kupř. umístování staveb (viz k tomu řízení ve věci vedené pod sp. zn. 33 A 51/2018).
64. Závěrem svého právního hodnocení krajský soud na okraj věci uvádí, že ani pokuta uložená za porušení zákazu vjezdu do území ochranného pásma vodního zdroje II. stupně nebyla uložena v nepřiměřené výši, neboť horní hranice sazby činí 20 000 Kč, takže uložená částka pokuty (3000 Kč) představuje pouhých 15%. Žalobce však nepřiměřenou výši uložené pokuty ani nenamítal.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

65. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
66. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.